

Скільки хижого,
Безсердечного Зла всілякого
Ходить, повзає!
Як не хочеться
Серцю доброму
Та з бридотою
Зустрічатися!
Ось конвой іде,
Зброя блискає,
На руках, ногах
Дзвонять ретязі.
Он сирітонька
Під воротами
Плаче з голоду,
Клякне з холоду.
Там над працею
Безкорисною
Сили губляться,
Ще й не визрівши.
Там обидлені
Рідні братчики
Б'ються, ріжуться,
Ллється марне кров.
А там дівчина,
Хлопцем зраджена,
Гірко плачучи,
Йде молитися.
Чути стогони,
Похоронний плач;
Тільки сови там
Свищать радісно.
Ех, і як тут жить
Серцю доброму
Та чутливому,
Та самотньому!

